

МОЛОДІЙ КОЛОС

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX. № 40 (896). ЧЕТВЕР, 4 КВІТНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

Кіровоградська обласна бібліотека № 10

О. М. КОСИГІН ПРИБУВ У ТЕГЕРАН

ТЕГЕРАН. 2 квітня сюди на запрошення прем'єр-міністра Ірану А. А. Ховеїди з офіційним візитом прибув Голова Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін. Столиця Ірану влаштувала О. М. Косигіну теплу зустріч. Вулиці міста прикрашені радянськими та іранськими прапорами, вітальними транспарантами з написами російською і перською мовами: «Ласкаво просимо!», «Хай живе дружба між Іраном і Радянським Союзом!», «Хай міцніє і розвивається взаєморозуміння між радянським і іранським народами!».

Незважаючи на дощову погоду, тисячі жителів Тегерана вийшли на вулиці, щоб вітати главу уряду дружньої сусідньої держави і осіб, які його супроводять. (ТАРС).

ПРИСВЯЧЕНО ВОЖДЮ СВІТОВОГО ПРОЛЕТАРИАТУ

1-го квітня в Києві відкрився республіканський семінар-нарада на тему «Карл Маркс і сучасність». В його роботі бере участь близько 1000 чоловік — лектори обкомів, міськкомів і райкомів партії, обласних комітетів комсомолу, товариства «Знання» УРСР, політуправління військових округів і Червонопрапорного Чорноморського флоту, завідувачі кафедрами суспільних наук вузів республіки, наукові співробітники інститутів суспільних наук АН УРСР, працівники музеїв.

Вступним словом семінар-нараду відкрив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК КП України Ф. Д. Овчаренко. В перший день роботи семінару присутні прослухали доповіді завідувачого сектором Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, доктора історичних наук О. І. Малиша — «Карл Маркс — великий вчений і революціонер», директора Інституту філософії АН СРСР, академіка АН УРСР П. В. Колпіна — «Карл Маркс і сучасна філософія», завідувачого сектором Інституту економіки АН СРСР, члена кореспондента АН СРСР А. Г. Пашкова — «Карл Маркс і проблеми

політичної економії соціалізму». Лекцію про міжнародне становище Радянського Союзу прочитав лектор відділу пропаганди ЦК КПРС Ю. М. Бузулуков. Семінар - нарада триватиме кілька днів. На пленарних засіданнях та засіданнях секції філософії і наукового комунізму, політичної економії, історії, держави і права буде прочитано близько сорока доповідей і лекцій. (РАТАУ).

У ВЕЧЕРІ він мав зустрітись з усіма членами комітету, хотів порадитися з активістами, як краще організувати роботу молодих хліборобів під час весняних польових робіт.

За день побував в містечку механізаторів, біля зерносховищ, зустрівся з дівчатами, які протруювали насіння ярих, готували гранули місцевих добрив. Микола Милешко, ватажок молоді артілі імені XXII з'їзду КПРС, хотів, щоб кожен комсомолец цієї весни працював краще, ніж будь-коли.

— Першими повинні сказати слово ми — молоді...

То були не лише слова. Тоді ж, після засідання комітету, Микола просив керівників колгоспу доручити йому трактор.

Дивувались вони: — Ти ж маеш платню як інструктор по спорту і раптом...

— І механізатор я ще...

Першим вийшов Микола в поле, коли боронували ріллю, першим повів

у гони сівальний агрегат. За три дні він впорався з роботою, яку треба було виконати за п'ять.

З ватажком комсомольської організації артілі змагається Мусій Вахнюк. Щозміни він виконує завдання на 110—115 процентів.

За заспівувачами пішли інші молоді сівачі колгоспу. Вони нині в одній шерензі з бувалими хліборобами. Їх мета — посіяти так, щоб на гектарі зібрати ярих по 180 — 190 пудів.

Добрі вісті чути про молодих механізаторів артілі імені Калініна. Тут з перших днів весняних польових робіт попереду комсомолец Павло Бруснік. Щозміни він залишає дорідні зерна ярих на 40—25 гектарах. Після трьох днів роботи на його рахунок — 130 гектарів.

А в артілі «Іскра» заспівувач в полі — комсомолец Віктор Шульга...

Старші хлібороби бачать, як їх сини отримують премії од правління, як на їх агрегатах майорять червоні вимпели, і зовсім не дивуються.

ДВІ ВАКАНСІЇ Миколи Милешка

— Аякже! — кажуть. — Це їхня весна. Це їх ювілейний засів.

Вирушаю в поле, везу переможцям мандати. Ці червоні книжечки, знаю, переходитимуть з рук в руки. Бо ж змагання серед сівачів — неабияке. І завзягтя та майстерності не позичати молодим хліборобам.

В. ТРОЯН,
завідуючий оргвідділом Новоградківського райкому комсомолу.

В ОБКОМІ ЛКСМУ БУЙНИМ ЛИСТОМ, БУЙНИМ КВІТОМ!

З 5 КВІТНЯ ПО 5 ТРАВНЯ — УДАРНИЙ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИЙ МІСЯЧНИК

Ідеш понад в'юнкою Ятранню і тихим Інгулом, ідеш стрімкими берегами Південного Бугу — і милуєшся завидною красою садів, лісосмуг, задивляєшся на рівні шеренги ясенів і осокорів, яблунь і чершень... То справа рук молодого шахтара, хлібороба, машинобудівника, студента, старшокласника.

Нинішнього року степовик знову візьметься за діло, зробить ще привабливішим своє село, місто, дорогу, що веде до сусіда.

Рік цей — ювілейний. Перед комсомольськими іменинами, звісно, і старання молодих мають бути відчутнішими, ніж раніше. Знову триватиме ударний

комсомольсько-молодіжний місячник по озелененню рідного краю. Бюро обкому ЛКСМУ разом з обласним управлінням автомобільного транспорту і шосейних доріг оголосив його з 5 квітня по 5 травня.

В спільній постанові підкреслюється, що райкоми та міськкоми ЛКСМУ, комітети комсомолу первинних організацій мають звернути особливу увагу на організацію змагання між загонами колгоспників, робітників, студентів та школярів, які візьмуть участь у місячнику лісу і саду.

Для оперативного керівництва змаганням під час місячника створено обласний штаб по озелененню.

РОСТИ, ТОПОЛЕ, РОСТИ!

— Шойно тут був, — говорять біля парників троянди.

— Тільки-но пішов, — це вже там, де каштани викопують...

— Гаряча, гаряча пора тепер, — тільки й сказав Петро Герасимович. — Що вам? — одразу до діла.

Дістає з сумки, що підстрибувала шойно в нього на боці, записку книжку.

— Дамо цього року колгоспам та радгоспам області п'ять тисяч декоративних — липи, ялена, горобини, ялини, каштанів. Особливий попит — на каштани. Гарні вони у нас... Двадцять три тисячі — плодкових. Для лісосмуг є в нас близько мільйона сянців декоративно-чагарникових порід. В тому числі — чотириста тисяч дубочків...

Поділявся Петро Герасимович своєю радістю. Цього року радгосп буде плодосховище, склад для міндобрив, чотири житлових будинки.

Розширюється, зростає розсадник.

З Устіївки і Хмельового, Долинської і Новоархангельська під'їжджають одна за одною машини. Приїждять з Одещини, Черкащини, Херсонщини...

В. ЮНГА.
Новоукраїнський район.

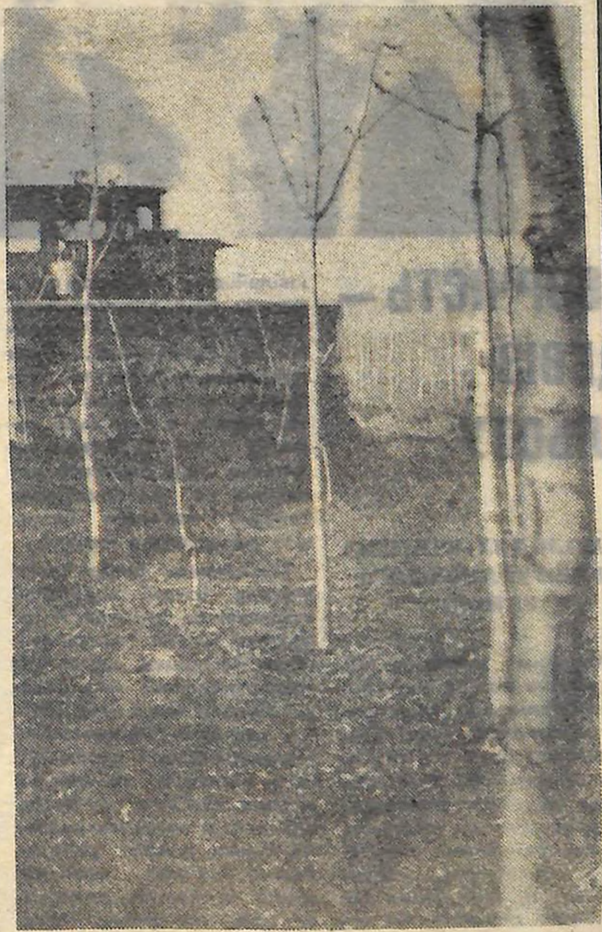
МОЛОДІ в Новоукраїнському радгосп-розсаднику не дуже багато, але та, що працює тут, — працює від душі. Дивинсья, як дбайливо ходять біля дерева молоді садівники, і говорять собі: «Немає, мабуть, кращого заняття на землі, як садити та ростити молоду яблуньку».

Якоюсь тихою радістю світяться обличчя у Галини ЛАПІ, що разом з іншими дівчатами та жінками садить машинною живці тополі. І та радість співзвучна тихому блаженству весняного поля, яке спрагло чекає на живу стеблину, щоб зігріти її своїм теплом, дати довге життя...

35—40 тисяч живців треба висадити за день. У молодого тракториста Володимира Сергієнка вистачає терпіння ледве-ледве рухати свого стадового коня (бо ж жінки не встигнуть закладати живці в барабан), а в Галини Скальської, Тамари ЛАПІ, Скоморохової Пелагеї, Катерини Мамалиги, Діни Грідіної — цілий день не розгнати спини. Треба поспішати. Весняний день рік годує. Це говорять, маючи на увазі роботу на хлібному полі. А тут можна сказати: весняний день цвітом рік квітчає.

Ось чому поспішає і Микола Харченко. Своім бульдозером з рідучим пристосуванням він викопує за день шість — сім сотень 8—9-річних каштанів.

Якщо вже говорити про отой поспіх, то гріх не сказати про Петра Герасимовича Залужного, агронома радгоспу. Він метеором носиться.

На фото: Галина ЛАПА садить тополі (ліворуч), трактор Миколи ХАРЧЕНКА «копає» каштани (праворуч), агрегат Володимира СЕРГІЄНКА (сверху).
Фото АВТОРА.

Степовичка

УВЕРТЮРА ЗЕЛЕНОГО ПОЛЯ

Ви чуєте: гримить сонячний оркестр весни. Ніжну мелодію виводять тендітні пагігці.

Я найбільше люблю квітневу увертюру. Коли степ звучить урочисто і світло, а прозорі блакитні хмарини над ним мрійливо подзвонюють гранчастими, крихкими променями.

Коли я слухаю степ, переді мною випливає тихе дитинство, якесь далеке і нереальне. Знайомі вулиці рідного міста. Його сквери, будинки. Я виросла в Сумах, там закінчила школу, потім —

сільськогосподарський технікум.

Я виросла в місті, але найбільше люблю степ. Чому? Не знаю. Мабуть, в цьому винна квітнева увертюра. Адже в дитинстві я завжди вибігала за місто і наслуховувала, як співає свою зелену пісню поле.

Зараз, коли лишались позаду лекції, рідна домівка, і я — молодий агроном, мені стає ближчою і зрозумілішою весняна музика степу. В ній я вчуваю власні тривоги за майбутні сходи. В ній відчувається і гаряче биття хліборобських буднів.

Я закушую губу і замріююсь. Так, здається, все правильно. Осімі підживлено, під лрі ґрунт удобрено. Весь посівний матеріал доведений до першого класу. Головне, щоб не підвели буряки. Адже в цьому році ми взяли зоб-

в'язання зібрати їх по 300 центнерів з гектара... А зернових — по 26 центнерів.

Дивлюсь на годинник і збочую до ферми. Треба попередити дівчат, щоб сьогодні прийшли трохи раніше на заняття політгуртка «Прометей»...

Весно, весно, як добре, коли тобі вірать! Тоді хочеться всього себе віддати людям, сонцю, життю.

Тільки рік минув з того часу, як я працюю в цьому селі. А мене вже обрали секретарем комсомольської організації. Чи важко бути молодіжним ватажком? Так. Вірніше, дуже відповідально.

Зі мною вітаються хлопці-механізатори. Вони щось мені зичать і білозубо посміхаються. А у вухах, в голіві, в душі бринить промисно моя улюблена квітнева увертюра...

Галина ШЕВЦОВА,
агроном колгоспу імені Чкалова
Новомиргородського району.

ГОЛОС ВАЛЕНТИНИ

Кажуть, що в хорі співати легко: коли що не до ладу — покрийть краці, сильніші голоси. Та чи так це?

Це питання спало мені на думку, коли я познайомилася з медсестрою районної дитячої лікарні комсомолкою Валентиною Олійник. Вона — одна з тих учасниць хору, хто, можливо, не вернеть пісню, але щиро влітає в неї свій чистий голос, без якого вопа не змогла б народитись.

Коли ж навідаєшся до приймальної, завжди зустрінешся із стурбованим поглядом молоді матері, з великими очима хлопчика чи дівчинки. Ті погляди говорять: «У нас лихо. Допоможіть!»

Ось тут і потрібне чуїно серце медичної сестри. Від уміння лікаря та його помічника залежить результат поєдинку з хворобою. Так було, наприклад, тоді, коли до лікарні привезли Петю Кобилянського з села Березинки. Діагноз: гостре запалення легенів. Нелегка боротьба за життя. Але її виграно. І, можливо, тільки мати словна оцінила це.

У Валентини чимало громадських доручень. Вона редагує молодіжну стінгазету «Молодіжна зміна».

Отже, в хорі добрих справ голос Валентини Олійник звучить правильно, без фальші.

М. ПИРОЖЕНКО.

На фото: В. ОЛІЙНИК.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

Сторінка для дівчат

НА ВУЛИЦІ спека. А на вокзалі, де людей, що й голці ніде впасти, взагалі задуха. Але ніхто не ремствував — війна. Шура теж мовчки час від часу витирала піт з чола і з нетерпінням позірала то на годинник, то на колію. Очікуваного поїзда все не було. І вона спробувала пробратися ближ-

лись, поспішаючи до поїзда. Вже проводжаючи Шуру у вагон, Сергій відповів:

— Переможемо, обов'язково переможемо, рідна, обов'язково...

І потім ще довго під перестук коліс Шура повторювала в думці: «Переможемо, рідна, обов'язково...»

Начальник медсанбату призначив Шуру бібліотекарем. Вдень дівчина бігала по палатах, читала пораним газети, розносила книги, а ввечерами вчилася медичній справі.

...Йшов другий рік війни. Шура вже давно працювала медсестрою. Секретар комсомольської організації Поліна Шкіна відзначила її, як одну з найактивніших комсомолок. А начальник госпіталю якое запропонував перейти працювати сестрою в хірургічне відділення і додав:

— Якщо витримаєте...

— Якщо треба, то витримаю, товариш полковник! — запевнила.

В хірургічному здружилася з Шурую М'ясниковою. Разом вони і мріяли, і труднощі ділили. Разом раділи листам-трикутникам.

...Під Сталінградом ворога розгромлено, але бої точаться такі ж вперті. Медсанбат не пустує ні години. Операції доводиться робити часто, до них звикли. Та ця стомила і лікаря, і М'ясникову, бо тривала години чотири. Виходячи, підполковник наказав Шури Тарасенко:

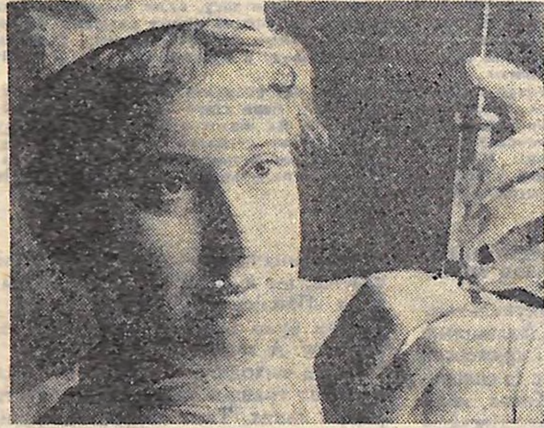
— Слідкуйте за пульсом пораненого.

Шура підійшла і скам'яліла. То був Сергійко. Він не впізнав її, не заговорив. Він тільки важко дихав, зрідка вигукував якісь команди, то шепотів: «Ми переможемо, рідна, переможемо...»

Давно вже закінчилася війна. Шура — нині Олександра Орестівна. Вона працює в Управлінні охорони громадського порядку. Ні, ні, і згадає Олександра Орестівна Тарасенко ту першу і останню зустріч з Сергієм. Про неї нагадає своїми листами й подруга Олександра Іванівна М'ясникова, яка зараз працює в лікарні в місті Пугачові. В сімейній теці О. Тарасенко зберігають листи-трикутники, які нагадують бойових друзів, буремні комсомольські роки.

Б. КИЗІЛЬ.
На фото: О. О. Тарасенко (стоїть) і О. І. М'ясникова.

м. Кіровоград.

ДІВЧАТА ЖІНКИ!

НАСТУПНИЙ ВИПУСК «СТЕПОВИЧКИ» БУДЕ ЦІЛКОМ СКЛАДАТИСЯ З МАТЕРІАЛІВ, ЯКІ ВИ ЗАМОВИТЕ АБО НАДІШЛЕТЕ. ЧЕКАЄМО ПРОПОЗИЦІЙ, ЦІКАВИХ РОЗПОВІДЕЙ, МАЛЮНКІВ, ФОТОГРАФІЙ!

З ЛІРИЧНОГО ЗОШИТА

БАРКАРОЛА

В глибоку сутінь вечорову
Наш човен тихо порина...
Твій голос гасне на пієслові,
Немов обірвана струна.
Дорога, місяцем облита,
Біліє срібно край села.
Холодні краплі-лазурити
Спадають зорями з весла.
Синіє даль, і гуснуть тіні.
Приймиш у нетрях верболіз.
Здається маревом сплетіння
Твоїх тугих медових кіє.
Мовчання. Подихи гарячі.
Тремтливо-ніжний потиск рук...
Як дивно-просто все, неначе
Між нами й не було розлук.

С. ШЕВРЯКОВ.

с. Побузьке
Голованівського району.

Мов пієня прощання, пролунав останній шкільний дзвінок. І Люда пішла відразу туди, куди любила бігати ще школяркою — до бібліотеки. А незабаром взнала всі стежки, що вели на ферму чи в тракторну бригаду. Тепер в сін'ї хліборобській вона така ж потрібна, як тракторист чи доярка. Що це так, вам скаже кожний з села Комшевого Новоархангельського району, де Люда Водяницька зараз завідує бібліотекою.
Фото В. СУСПЕНКА.

ДВІ ЗУСТРІЧІ

че до виходу, до свіжого повітря. Несподівано гукнули:

— Шури!

Повернулася. До неї пробірався в натовпі якийсь військовий. Відразу й не збагнула, хто то. А коли наблизився, майже вигукнула:

— Сергійко! Ти?! Я й не пізнала. Тобі до лиця військовий одяг.

— Не гадав бути військовим, як хотілося самотійно провести перший урок в школі. І тобі ж, правда?..

Шура не дослухала, перебіла:

— Ми сильні, Сергію, так? Переможемо? Тільки відверто.

І взяла мимоволі за гудзик, притягнула до себе ближче, пильно подивилася в очі. Для неї Сергій ще в педагогічному технікумі був не тільки секретарем комсомольської організації...

На вокзалі заметиш-

м. Кіровоград.

НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ

Музика В. ДМИТРИЄВА.

Слова С. БЕЛИКОВА.

НАД КРОНШТАДТОМ ТУМАН

Над Кронштадтом туман.
В синій димке дома,
А кругом тишина, тишина да огни маяков.

И сама не пойму,
Не пойму, почему
Так близка, так близка мне судьба моряков.

Где-то в море они
Дни и ночи одни
Далеко, далеко, далеко от родных берегов.

И уметь надо ждать,
Ждать опять и опять,
Чтоб любить, чтоб любить,
Так любить моряков.

Будь спокоен, моряк,
Верность — лучший маяк.
Никакой ураган, ураган не погасит любовь,

А кому не понять,
Как любимого ждать,
Спросит пусть, спросит пусть у подруг моряков.

Над Кронштадтом туман.
В синій димке дома,
А кругом тишина, тишина да огни маяков.

Может быть, оттого, } 2 раза
Что люблю одного, }
Я за всех, я в тревоге за всех моряков.

